

Dotčená ustanovení:

§ 11 odst. 1, 2 zákona č. 36/1967 Sb.

§ 25a odst. 1 písm. d) a § 25b odst. 1 písm. d) zákona č. 36/1967 Sb.

§ 15 odst. 2 vyhlášky č. 37/1967 Sb.

I. Vyloučení znalce (znaleckého ústavu) podle § 11 ZZT je právní skutečností, která nastává v důsledku existence takového poměru znalce k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, který je způsobilý založit pochybnost o jeho podjatosti. Rozhodnutí o vyloučení znalce či znaleckého ústavu ve smyslu § 11 odst. 2 věty druhé ZZT je rozhodnutím deklaratorním, nikoli konstitutivním, a tedy nezakládá žádná hmotná subjektivní práva ani neukládá hmotněprávní povinnosti, které tu předtím nebyly, nýbrž toliko autoritativně – z důvodu právní jistoty účastníků řízení – potvrzuje právní skutečnost, která již dříve nastala bez ohledu na takové rozhodnutí. Slovní spojení „...ve věci, z níž byl jako ústav vyloučen...“ uvedené v § 25b odst. 1 písm. d) ZZT musí být vykládáno tak, že pro naplnění skutkové podstaty uvedené v tomto ustanovení je rozhodný faktický stav odůvodněný konkrétními skutkovými okolnostmi, které mohou zpochybňovat podání nestranného a odborného znaleckého posudku znaleckým ústavem, a nikoliv existence procesního rozhodnutí, kterým byl tento faktický stav deklarován.

II. Zákaz podat znalecký posudek uvedený v § 11 odst. 1 ZZT platí rovněž ve vztahu k objednatelům z řad soukromých osob; znalecká činnost bez ohledu na osobu zadavatele musí být nadána veřejnou důvěrou v její odbornost a také nestrannost (srov. k tomu § 15 odst. 2 vyhlášky č. 37/1967 Sb. i znění znaleckého slibu ve smyslu § 6 odst. 2 ZZT).

(rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 3. 8. 2017, č. j. MSP-40/2017-ORA-ROZ/3)